

Moje cesta k natáčení pořadu Ikony Kamila Střihavky

Tisíce naježděných kilometrů, stovky hodin natočených materiálů a tři desítky setkání s lidmi, kteří mají nejen po hudební stránce co říct. Poslední roky, během nichž jsem pracoval na pořadu Ikony Kamila Střihavky, jsou pro mě nezapomenutelné i proto, že mě někteří kamarádi i po třiceti letech přátelství umí překvapit.

TEXT: KAMIL STŘIHAVKA, FOTO: ARCHIV AUTORA

„Natočíme spolu pořad,“ řekl mi můj dlouholetý kamarád ve dveřích, poté co za mnou před čtyřmi lety přijel na návštěvu. Filmař a režisér Miloslav „Mumli“ Levek mi vyjevil, že chce vytvořit sérii dokumentů o hudebnících, a nabídl mi spoluautorství. Nejdřív jsem byl trochu zaskočený, ale jeho zapálení pro věc bylo nakažlivé. Začali jsme diskutovat a o pár minut později jsme zjistili, že se naše představy o takovém pořadu moc neliší. A ještě v ten den jsme se dali do práce.

Nejprve jsme si stanovili jasnou koncepci. Od začátku jsme věděli, že nechceme vytvořit klasickou hudební talkshow. Naším cílem bylo natočit zhruba padesátiminutové dokumenty o tuzemských osobnostech, které se

výrazně zapsaly do historie československé hudební scény.

Původně jsme chtěli natočené díly dávat na YouTube a sdílet je společně s hudebními fanoušky. Na to, že bychom náš pořad dostali na obrazovky České televize, jsme se neodvažovali ani pomyslet. Ale měli jsme štěstí.

Seznámili jsme se s producentem Adolfem Zikou, který se pro náš cyklus nadchl a nabídl ho České televizi. Posléze jsme se setkali s producentem Jiřím Hubáčem, který nám díky svým bohatým zkušenostem pomáhal při tvorbě i finalizaci jednotlivých dílů.

Než se pořad dostal na obrazovky, vymysleli jsme mu spolu s ČT název a stanovili si neměnnou stopáž. Pak už jsme se mohli dát do práce.

Každému natáčení předcházely pečlivé rešerše. Nechtěl jsem přijet nepřipravený nebo klást hudebníkům otázky, které v minulosti dostali už mnohokrát. Na plac jsem tak kromě otázek přijížděl i se scénářem.

Nejnáročnější částí práce na celé sérii je ale postprodukce, zejména dramaturgie a výběr klíčových okamžiků z natáčení, tak abychom se vešli do předepsané stopáže. Díky koprodukcí s Českou televizí ale máme jednu nespornou výhodu a tou je přístup do bohatého videoarchivu. Naši sérii jsme tak mohli doplnit o spoustu zajímavých a dosud neviděných záběrů z dob minulých, na nichž jsou osobnosti zachyceny mimo jiné během svých začátků.

Kamil Střihavka s Vladimírem Mišíkem

Natáčení s Vlastou Redlem

Procházka Prahou s Bárou Basikovou

Při rozhovoru s Lenkou Dusilovou

Natáčení téměř každého dílu většinou probíhalo doma u našich hostů, díky čemuž se nám podařilo zachytit neopakovatelnou atmosféru. Záleželo nám na tom, aby se naši respondenti cítili uvolněně, a doufám, že se to našemu šestičlennému týmu, který na místě

zpravidla byl, povedlo zajistit. Snad i díky tomu mě mnozí přátelé, s nimiž jsem v minulosti vedl desítky hodin nejrozumnějších rozprav a měli jsme pocit, že už jsme si řekli snad všechno, během rozhovoru překvapili. Někteří se otevřeli tak, jak jsem ani nepředpokládal, a byl to pro mě velice silný zážitek. Konkrétní ale nebudu, ostatně všechny dosud publikované díly jsou ke zhlédnutí v archivu České televize.

Ikony, tedy nejen ty hudební, mají být především inspirací a motivací pro všechny, kteří se o hudbu zajímají ať už aktivně, nebo pasivně. Chtěli jsme ukázat, že ten plamínek, který v nás hudebnících žhne v podobě lásky k hudbě, je

nejen věčný, ale i přenositelný na ostatní. Jsem moc rád, že se nám při osobních setkáních s těmito talentovanými jedinci potvrdilo obecné pravidlo – čím větší osobnost, tím pokornější přístup k tvorbě druhých a všeobjímající kolegiální empatie. Společné jamování na konci každého dílu je vždy oboustranným zážitkem a stvrzením mých předšlých vět.

Třetí sérii hudebně-dokumentárního cyklu Ikony Kamila Střihavky uvede opět Česká televize na programu ČT art od ledna 2024 v již tradičním čase, a to každý pátek od 20.15. Doufám, že si diváci sledování užijí stejně, jako jsme si my užili natáčení. ☒